

't Goa weere beginnen...

T'es glijk in den goejen tijd omme nog jong woaren. De vakanse es veurbei. De kiendses meugen weere naar 't scholle en de pollietiekers meugen weere goan errebekken in de kilte van Roadzolle, mee Koarel van de Woestijne., die achter de rugge van 't Colleeze zijn veurhuufd fronst bai al da getoater en da verloederd toalgebruik. Oeplaba we zijn vertrokken mee 't geklep, moar nui in 't schuun vlams, want naar 't schijnt kunnen sommegste nieuwe Loatemneers main toalke nie goe lezen...

Ik las net in 't Nieuwsblad een stukje literatuur van collega AVD . Dat stemde mij tot nadenken en gaf me een gevoel van medeleven. Als je het mij vraagt, maar dat doet men uiteraard niet, mag Filip Adams zijn bord met de noodkreet 'broodroof' laten waar het is. De N43 , in de volksmond Kortrijksesteenweg is toch al verloederd door al die schabouwelijke reclamepanelen van grote firma's en elitewagens EN zijn slogan klopt als een bus. Het is broodroof wat men hem aandoet. Ik was nochtans de eerste om klacht neer te leggen tegen de inplanting van een megadancing naast een residentiële verkaveling en heb indertijd de heer Adams – steeds terecht – het leven zuur gemaakt door neerlegging van klacht wegens geluidsoverlast en vandalisme. Ik was het meer dan beu te moeten mee daveren op de 'wave' van oorverdovende bassen die op een bepaald moment zelfs het vensterglas van mijn stulpje lieten barsten. Ik ben echter niet rancuneus. Toen de Maxy's veranderde naar Tito's werd de muziekoverlast beter, maar het 'blasé-gedoe' van de betere klasse en het ronken van de opgefokte luxewagens was dan weer een nieuwe druppel die de spreekwoordelijke emmer deed overlopen. Tot daar. Eén feit is zeker : toen Filip Adams de loten uit de verkaveling kocht werd hij reeds bij de neus genomen. Iedere Latemnaar met een beetje hersenen in zijn kop wist dat dit niet kon. Van het oorspronkelijk verkavelingsplan bleef niks meer over. De voorgeschreven nutsvoorzieningen en de wegeninfrastructuur werd nooit verwezenlijkt . Dit was ook niet meer nodig, gezien het toenmalig College er moeiteloos en zonder poespas een verkavelingswijziging kon doorjagen ondanks het protest van de bureu. Nu, wat die bouwovertreiding betreft. Mits het weghalen van de toegangsluifel van de inmiddels vervallen danstempel, is het gebouw volkomen legaal, enkel de parkeerplaatsen blijven onvergund. Met een beetje goede wil, een andere bestemming en veel poen, wordt het leuke gebouw opnieuw functioneel en rendabel. Als alle partijen een beetje water in de wijn doen, oogt het gebouw in een wip als een aantrekkelijk landmerk. We zoeken toch een onderkomen voor ons toneelspelers. Kleine moeite. Tracht met Filip een deal te sluiten dat hij de ex-danszaal omdoopt tot een zaal voor podiumkunsten, fluister het College, de Vlaamse Gemeenschap en misschien ook onze gouverneur in het oor dat het hier gaat om het algemeen belang van de gemeente. Wie weet hebben we dan geen prachtig alternatief voor het zieltoegende parochiezaaltje van de 'zusterkes'... die ook al plaats moesten ruimen voor het welzijn van 'hun schoolkiendses'. Kunde geluven da'k zuster Treeze un beetse misse?

Nui damme toch an 't sausen zijn...

Het is merkwaardig hoe sommige gemeentenaren nog steeds de mond vol hebben over 'Latem Latem laten en Deurle Deurle'. Als je 't mij vraagt een mooie, maar holle slogan. Zeg eens eerlijk : wat blijft er over van onze schilderachtige, landelijke gemeente ? *Onze 'Welzijnvrienden' willen niet dat onze gemeente gaat deelmaken van het groots-tedelijk – of randstedelijk gebied maar dat ze zich blijft profileren als 'buitengebied'. Dat is mooi, maar als je de fysionomie van het landschap analyseert, zie je – vooral op grondgebied Latem – dat de bouwstijl sinds de tachtiger jaren meer en meer een stedelijk karakter kreeg en dat de verkeersas tussen Gent en Deinze stilaan op een 'veredeld' industriepark begon te lijken.*

Ik was toentertijd één van de eerste columnisten die deze 'blokkendozenmentaliteit' aanklaagde in de media. Nu ik aan de andere zijde van het regionale nieuws sta en mag deelmaken van de regerende bestuursmeerderheid, besef ik dat mijn negativisme tegenover de verkrachting van het landelijke, de juiste visie was.

Ik ben uiteraard evenmin voor de verstedelijking van ons dorp, maar werd dat de laatste decennia niet in de hand gewerkt ?

**Flater
van de
Maand!**

Proxifredse gaat doodleuk in de blauwste krant van 't land gaan verklaren dat hij er van houdt op Zondag in Deinze te gaan winkelen in de Delhaize!

Zijn plaatselijke middenstanders zullen daar waarschijnlijk niet kunnen om lachen...

Foei, Fredse

Op risico gestenigd te worden door de aanhang van het vroeger bestuur durf ik te stellen dat er in de voorbije dertig jaar geen enkele stedenbouwkundige visie was, noch in bescherming, noch in het indijken van de verkavelingswoede. Zelfs natuur- en overstromingsgebieden werden aangeboord om de bakstenen (en de centen) op mekaar te krijgen. Als geboren en getogen Latemnaar heb ik het van nabij en met lede ogen meegemaakt. Dit doet pijn. Deurle en Latem, wereldwijd bekend en geroemd als kunstdorpen, met een geweldige aantrekkingskracht voor al wie oog had voor schoonheid en landelijke rust, is niet meer wat het had kunnen of moeten zijn.

Als je nu met een groep kunstliefhebbers door de gemeente toert, wordt keer op keer gevraagd wat de kunstenaarskolonie uit de gouden jaren toch zo aantrekkelijk vond om hier te wonen en te werken.

Het typische van toen kan je niet meer aanwijzen tenzij nog enkele schaarse meanders van de Leie. Aanhalen dat het de gemoedelijke hartelijkheid van de dorpelingen was die de sfeer maakte, kan nog enigszins overtuigen.

Waar hebben de kunstenaars geleefd ? Hoe was hun woonst ?

Wel, de luttele kunstenaarsateliers die ons nog resten zijn straks op de vingers van één hand te tellen. Allen gaan ze, net als de hoevetjes, akkers en weilanden die menig kunstenaar inspireerden, stuk voor stuk plaatsruimen voor reservaten met riante villas of voor appartementsgebouwen met obligate winkelgalerijen.

Ik kan mij niet voorstellen dat mijn échte mentor, een eminent historicus ,kunstliefhebber en ereburgemeester, er nooit aan gedacht heeft een kadaster van te beschermen monumenten, gevels en pleinen aan te leggen. En toch...

De macht en invloed van de makelaars en speculanten is mettertijd immens geworden. Stel je als bestuur je veto, vinden zij toch nog een hiaat in de wetgeving om bij de hogere instanties gelijk te halen.

De Kleppe zal echter blijven ijveren voor het behoud van landelijke rust, bescherming van open ruimten en typerende bouwstijlen, maar er is verdomd heel wat werk aan de winkel.

Een goed georkestreerd ruimtelijk structuurplan kan hopelijk alles weer in goede banen leiden, maar laten we dat dan met alle gemeentebestuurders grondig uitwerken.

Albert F. Haelemeersch, Latemnaar

VERTELSELS UIT D'OUË DUUZE...

Het dorpscafé bij uitstek dat Deurle ooit echt kende was BACHTENBERGE aan de Philippe de Denterghemlaan.

Betere omschrijving ware volkscafé, want het is bij Rachel steeds ouderwets en volks gebleven.

Haar man, René, werkte eerst bij de firma Torck kinderkoetsen in Deinze en in zijn vrijetijd was hij in navolging van zijn vader jachtwachter op het domein van de graaf. Ik denk niet dat er in Deurle een grotere stroper rondliep dan hij.

Rachel stamde uit een gezin van acht en moest van haar zestiende in zogenaamde “binnendienst” bij een familie in Gent. Wie Rachel gekend heeft weet zeker dat dit geen job voor haar was.

Gezien haar moeder Julie Verschuereen zowel in Deurle als Latem altijd een herberg met snoep- en kruidenierswinkeltje had, waar zowel onder als boven de toog de jenever rijkelijk vloeide, was haar keuze snel gemaakt.

Bachtenberge dateert uit het begin der dertiger jaren en zowel de handboogschutters als de kruisboogschutters hadden er een vaste stek gezien René Van De Wiele een fanatiek boogschutter was.

Voor zover ik me herinner ben ik er zelf tussen de vijftiger en tachtiger jaren nooit geweest zonder dat het café vol zat met kaarters, biljarters en gewone tooghangers.

Een trefpunt voor levensgenieters.

Rachel was amper zestig toen ze weduwe werd en kreeg een resem trouwlustige mannen over de vloer, maar deze werden steeds kordaat op hun plaats gezet en afgewezen.

Ze bleef echter verder op haar eigenwijze manier “café houden”.

Een ijskast was uit den boze, bier moest gedronken op keldertemperatuur en jenever op lichaamstemperatuur.

De eigenlijke reden was echter dat een koelkast te duur was en teveel aan elektriciteitsverbruik zou kosten. Zuinig is ze altijd geweest. Het café werd dan ook verlicht met 2 “peertjes” van amper 20 Watt en de verwarming was met een ouderwetse stoof, die ze omstreeks de klok van zeven liet uitdoven. Ik denk dat Rachel het café nooit later dan 20 uur sloot, want ze wou vroeg naar bed om 's morgens om zeven uur haar eerste klanten (meestal bouwvakkers) van drank te kunnen voorzien. Rachel had ook haar eigen manier om haar bierverbruik te controleren. De bierscheeltjes werden zorgvuldig in een kartonnen doos gegooid, er waren notablokjes voor frisdrank en chocoladeverbruik en voor de plakkers was er een lei of drie Na het sluiten werd alles zorgvuldig opgeteld om te zien of het aantal klopte met het kasgeld.

Een tapbiljart is er ook pas gekomen na zware onderhandelingen met de leverancier en de biljarters. Als de biljartspelers voor de jaarlijkse taks opdraaiden kwam er een, anders moesten ze maar elders gaan spelen.

Ook een jukebox heeft ze om dezelfde reden, maar ook omdat zij vond dat een café een gelegenheid was om de mensen met mekaar te laten praten, nooit gewild. Wie muziek wilde moest elders terecht en in haar café werd niet gedanst, want daar werden ook taksen op betaald...

Ik herinner mij dat ik samen met de neefjes en nichtjes de Ronde van Frankrijk volgde op de oude radio in de keuken en dat we de deuren goed moesten afsluiten om de klanten in 't café niet te “storen”.

Fratsen over of door haar heb ik niet kunnen achterhalen. Naar ik mij herinner zullen er maar weinige geweest zijn die een grap durfden uithalen. Hoewel ze minzaam en begrijpend was hield ze niet van grappen en grollen. Ze kon echter wel scherp uit de hoek komen en brullen als een legerofficier. Het is niet voor niks dat de familie haar “tante klokke” noemde, want ze had een stemgeluid waarop de belleman jaloers zou geweest zijn.

In 1983 kwam door haar plotse dood een einde aan het toch wel sympathiekste dorpscafé dat Deurle ooit telde... maar dat werd ondervangen door de komst van een gastronomisch trefpunt met een ‘va et vient’ van kleurrijke figuren achter of aan de bar.

*Nostalgische herinneringen
uit de tijd van toen.
Jammer genoeg geen
beeldmateriaal gevonden...*

OVER MONTSE SCHRIJVERS EN ANDER 'GESPUIS' UIT ONS DURP...

Kunde geluven da'k konkurens krije! Nen zekeren **Montse Schrijvers** ee zijn debuut gemakt in de keermesgazette van Deurle en 't daavert doar nog oltijd! Ee doet da goe vindek, moar 'k un paize d'er nog oltijd nie op om de redakse van 'De Loatemsche Kleppe' mee iemand anders te dielen. Die mai kent weet da'k al hiel mijn leven nen beuzak en nen goestendoener geweest ben en da'k da veurzoekers zal blijven tot meinen loatsten snik. 'k Zoek nui wel nog nen goejen kartoeniester veur onzen betreurden Amigo te vervangen, moar da zal un moeilijke bevallinge zijn want da was nen kreem van nen vent en nog nen Loatemneere tot in zijn triepen.

IDOOL 2004: BORN forever!!

't zal ui moar overkommen! Ui pa en ui ma verwekken ui na nen zwoelen nacht op 't muziek van Patrick Hernandez en negen moanden loater zijde doar als BORN to WIN...ons nieuw idool 2004! Sjanse, nen eksellentent artiestenname en mee veel muziek noar de finale van "Idool 2004" DEURLE en LOATEM: steun ons idool op 17/10 (VTM)

Ge zult meschiens ollemolle zei'n <leeft de kleppe nog?> Ee krakt en mankt wel, moar ee es nog tammelijk goe in 't uufd. Un ander probleem es dadde ulder bladse wa minder in ulder boatte krijgt, moar da es un gebrek an sens. Oasek ne kier nen sponser vinde kannek loaten drukken, anders moede moar ne kier goan surfen op 't internet. Ge goat noar 'Goegel' of es't nui 'Google' en ge tiept doar Loatemsche Kleppe in da balkse en oplaba ge zijt er bijkanst. Op den zuusten link klikken en ge kunt un hiele weeke lezen op uldren kompetuuter. Oas ge wa andere dingskes van de Kleppe wilt lezen goade noar **users.skynet.be/haelemeersch**/of noar **heartforart.skynetblogs.be** en ge kunt veur hiel de moand vuurts.

't Wordt uugen tijd danze nen kier nen supportersclub veur de 'Kleppe' stichten: <oas iederen Loatemneere die de Kleppe geeren leest nui ne kier ienen euro in un bakske smijt bai Astridse, Zoohantse, Jantse, Kateleentse of Antwoantse, moe'me toch wel an wa sens gerakken, of bennekik mis oasek peize da'k zuveel supporters zoe én? Allee 't es moar un suzeste zulle. Mee duuzend eurots kumme vier Kleppen per joar uitgeven .> 'k Wille nui nie beginnen scheu'en uuk, ee. Oas ze nie gedrukt wordt es't spijtig veur de seenjooren zonder internet, moar oas elk roadslid tons den pdf van 't internet uitprint en an zijn supporters uitdeelt , es't spel uuk opgelost... en moe'k nie neuten.

De **kirmesse** was goe van de joare, mee **FC LATEM 50**, een écht clublied van **Nol** en tons **Pol en Nol** als vedette mee ulder kiekepuuten en **moederoverste van de Sint-Martinus** als bar-moeder aan de tap. Schuune, want achter de blijje intrede van Eddy Wally op de Meulenfieste was da ezuu nie d'eevidense zelve! Da doe deugt an 't hertse datter weere volk es die hem inzet om de Loatemsche folklore weere omuuge te trekken. Zuust moar spijtig da de Geetenkeuringe van zijn pluimen loat. 'k Zal noaste kier mee de mijne kommen.

Den Voetbal an de fieste: 50 joar! Proficiat. 'k Zatte doar uuk bai van in 1956. Miniemen of kadetten oanze nie en 'k moeste vandenieste kier opdraven mee de scholieren. 'k Un koste mee moeite mijn schoens toeknuupen... 'k Zoe zelfs niemer weten onder welke nammen en in welke reeksen da'k ollemol gespeeld ei. 't Was nog irger of al die Afrikoanders die nui in België tegen nen bal stampen... moar 't blijft nen schuunen soevenier, uuk veur main voader die bij de stichtinge mee de veeteroanen speeldege. 'k Ginge der nen boek over schrijven, moar Montse Schrijvers zoe weeromme onder mijn duiven geschotten en.

Ze zei'n da'k te weinig op de kappe van nonkel Bob zitte en over Proxifredse gien slecht woord durve schrijven. Gulder geluoft da! Wacht, den noasten kier! 'k Zal ze ne kier ollemolle – mijn ei'n d'erbij - deur 't slijk sleuren, want ter ligt nogal wa op mijnen lever! 'k Vinde da'k als roadslid un beetse te weinig mijn totte magge roeren. Oas't mijn goeste nie un es zallek wel uit mijn krammen schieten en ze zullen d'er nie moeten om vroagen! 'k Ben 't un beetse beu binst de zittinge mijn kasse te zitten opfritten oasek ure wa danze doar ollemolle uit ulder botten durven sloan. Mijnen boas (mijn madam, dus) zegt da'k wa mier den pitbull moe zijn. Pas moar op da'k binnenkurt nie an uldren rok of broek hange!

Allee zeg, den ienen zoe van ons durp un twiede Bokrijk willen makken en langs den andren kant smijten ze de 'monumenten' tee'n de grond om appartementen te kunnen zetten. Oasek ezuu ure van madam Misjoe danze in de Pontstroate lotten van twieduuzend meters zoe'n loaten bebouwen mee 250 vierkante meters en un uugte van 12 meters, komt al mijn hoar rechte. Sjanse dadde nie oltijd moet geluven wa dan de mensen ollemol vertellen...

Zeg gasten, de noaste kier zalle'k wa mier zantses zetten ee, dan moede al mijn frustrasies nie lezen...